మూడో జన్మ

అప్పటికి సోమయాజులుగారు పచార్లు ప్రారంభించి అరగంట పైనే అయింది. చేతిలో పంచాంగంరూళ్లకర్ర అయిపోయింది. రెండు చేతులూ వెనక్కి కట్టుకుని హాల్లో పచార్లు చేస్తున్నారాయన. ఒక గోడమీద పాతగజలక్ష్మి కాలెండరు మాసిపోయింది. మరో మూల కనీసం అయిదు సంవత్సరాల ఉత్తరాలు ఇనప తీగకుమట్టి కొట్టుకు వేలాడుతున్నాయి. ఇల్లు పాత దవడంవల్లా, పక్కనంతా కొత్త ఇళ్లు రావడం వల్లా సోమయాజులుగారి భవంతి మరీ పాతగా కనిపిస్తూంటుంది. వంటింట్లో శారదమ్మగారు మజ్జిగ పులుసు చెయ్యడంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు. చిన్న పిల్ల కమల స్కూలుకి వెళ్లిపోయింది. లోపల పోపు పులుసులో పడింది. ఆ శబ్దం,పరిమళం సోమయాజులుగార్ని అంటలేదు. వీధి గుమ్మం దగ్గిర నుంచుని రోడ్డుని పరకాయించి చూశాడు. పార్థు కనిపించలేదు.

చెయ్యి కొంగుతో తుడుచుకుంటూ హాల్లోకి వచ్చి శారదమ్మ అడిగింది.

“వీడు రానేలేదా ఏవిటీ?”

“ఒస్తే కనిపిస్తాడుగా?”

“ఊ... సరే మీరు రండి, వడ్డిస్తాను”

“ఒక్క క్షణం ఆగలేవా! వాణ్ణి రానీ. నాకు తిండి మీద లేదు”

“వాడి సంగతెలా ఉన్నా మీరు బెంగెట్టేసుకున్నారు. అలా తిరుగుతూ గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్లొస్తూంటే వస్తాడా వాడు?”

పచార్లు చెయ్యడం ఆపి భార్య వేపు చూస్తూ అన్నారాయన.

“వెర్రి వెధవే. క్రితంసారి రెండ్రోజులు అన్నం తినలేదు. నాకు అన్నం సయించలేదు. రాత్రీ పగలూ కష్టపడ్డాడా? వాడికేం తక్కువ?”

“ఆ. ప్రాప్తం లేదనుకోవాలి”

“గాడిదగుడ్డు. ప్రాప్తం. వల్లకాదూను. పెద్దాడికంటే చురుకైనవాడు. చూద్దాం ఈసారి. సరే ఆ కబురేదో వినే కూచుంటాలే. వెళ్లు”

ఆమె వెళ్లిపోయింది.

సోమయాజులుగారు పచార్లు ఆపి కొయ్యకుర్చీలో కూచుని పంచాంగాన్ని పక్కనే ఉన్న టేబిలుమీద పెట్టారు. పేపరు చూసి రావడానికి వెళ్లిన వెధవ, సైకిలు మీద ఇంటికి రావడానికి ఇంతసేపా. దార్లో స్నేహితులతో కాలక్షేపం కాబోసు. కుర్చీ చేతుల మీదుగా రెండు చేతులూ పొట్ట మీద వేసుకుని తలవంచుకుని ఆలోచిస్తు ఉండిపోయారు సోమయాజులుగారు. గుమ్మం దగ్గిర శబ్దం విని ఉలిక్కిపడ్డారాయన.

పార్థు సైకిలు లోపల పెడుతున్నాడు. స్టాండు వేసే లోపల సోయమాజులు గారుకుర్చీలోంచి ఓసారి లేచి కూచున్నారు. ఆయన కళ్ళు నిశితంగా, బెంగగా కొడుకుముఖాన్ని పరిశీలిస్తున్నాయి.

నిజానికాయన కొడుకుని చూసిన క్షణంలోనే ప్రాణాలు చప్పబడిపోయాయి.

"ఊ" అనగలిగేరాయన.

"కష్టం నాన్నా, ఈసారి పోయినట్టే"

"రాదంటావా?"

"ప్చ్. మామూలుగా అయితే వచ్చును"

పార్థు కళ్లల్లో సన్నటి నీటి పోరం ఏర్పడ్డంగమనించకపోలేదు సోమయాజులుగారు.

"శేఖరందేవైంది?"

"వాడికి సివిల్లో రావొచ్చు"

"రమేషు?"

"వాడికీ రాలేదు. మా వాళ్లలో చంద్రానికొస్తుంది"

"మరి ఆ సుబ్బారావన్న అబ్బాయి?"

"వాడికొస్తుంది. పైగా రిజర్వేషనుంది వాడికి"

శారదమ్మగారుగుమ్మం దగ్గిర నుంచుని వింటూనే ఉంది. ఆయన కుర్చీలో తల వెనక్కి వాల్చి కళ్లు మూసుకున్నారు.

"కాళ్లూ చేతులూ కడుక్కో. నీ కోసం కాచుక్కూచున్నారు మీ నాన్న" భోజనం ఏర్పాట్లకోసం లోపలికివెళ్లిందామె. సోమయాజులుగారికిఆకలి ఎప్పుడో పోయింది. కొడుకు కొంత ధైర్యంగా ఉంటే ఆయనకింత బెంగ ఉండకపోను. వాడికిప్పటికీ, తలనొప్పి వచ్చినా అమ్మ ఒళ్లో పడుకోవలసిందే. లుంగీ చుట్టుకుని చెవికి యజ్ఞోపవీతం వేసుకుంటూ లోపలికి వెడుతున్న పార్థుని చూడగానే సోమయాజులుగారికి కడుపులో దేవినట్టయింది. బట్టలు మార్చుకుంటూ కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుని ఉంటాడని ఆయనకి తెలుసు.

భోజనం చేస్తున్నంతసేపూ తండ్రీ కొడుకులిద్దరూ మాట్లాడలేదు.

"మజ్జిగ"

"అదేవిరా. పులుసు వేసుగోవా?"

"ఒద్దమ్మా"

పార్థు భోజనం ముగించి లేచి వెళ్లేడు. పరిషేచనం అయినా అలాగే కూచుండి పోయారాయన. కంచం తీస్తూ అన్నదామె.

"లేవండి చంటి పిల్లాళ్లా అలా బెంగెట్టేసుగుంటే ఎలాగూ?"

మధ్యాహ్నం కమల వచ్చి భోజనం చేసి స్కూలుకి వెళ్లిపోయింది. భోజనాల గదిలో చాపేసుకుని తల కిందపీటపెట్టుకుని కునుకు తీసింది శారదమ్మగారు. పార్థు గదిలో మంచి మీద వెల్లకిలా పడుకుని దిగులు పడుతున్నాడు. ఈసారి ఖచ్చితంగా ఇంజనీరింగ్‌లో సీటు వస్తుందనే ధైర్యంతో రాశాడు పరీక్షలు. రేంక్ గుప్పిట్లో నీళ్లలా ఎలా జరిపోయిందో అతనికి అర్థం కావడం లేదు. అతని ఒకళ్ళిద్దరు స్నేహితులు ముడుపులుచెల్లించిబయట సీట్లు కొనుక్కోగలరు నాన్నేంచెయ్యగలడు? అన్నయ్య అసలు లాభం లేదు. పార్థుకి భవిష్యత్తు శూన్యంగా కనిపిస్తోంది. ఇంకోసారి ఇంతకంటే బాగాచదవడం,రాయడం కుదరదు.

సోమయాజులుగారు వాలు కుర్చీలోపడుకుని ఆలోచనలో పడ్డారు. ఆయన పొట్ట మీద సగం తెరిచిన దేవీ భాగవతం బోర్లా విశ్రాంతి తీసుకుంటోంది. ఆయనకి ముగ్గురు పిల్లలు. పెద్దవాడు కాలేజీలో గుమాస్తా. రెండోవాడు పార్థు. కమల అందరికంటే చిన్నది. సోమయాజులుగారు చిన్నప్పటినుంచీ తండ్రి దగ్గరే శిష్యరికం చేసి ఆయన పౌరోహిత్యం సంపాయించారు. ఊళ్లో కాస్తంత పెద్ద వాళ్ల ఇళ్లన్నీ ఆయనవే. అంతో ఇంతో అందరికీ తెలిసిన బ్రహ్మగారాయన. సొంత ఊళ్లో పిత్రార్జితం ఎకరం పొలం మిగిలింది. వృత్తిరీత్యా సోమయాజులుగారు పురోహితులైనా ఆయన పూర్వీకులు బాగా ఉన్నవారే. అయిదు రోజుల వివాహాలూ, సంతర్పణలూ చేసి ఆస్తిపాస్తులన్నీ నేతి జారీ కొమ్ములోంచి పరిశేషించారు. ఓ శతాబ్దం క్రితం సోమయాజులుగారి పూర్వీకుడు గొప్ప "యజ్ఞం గూడా అఘోరించా"దని ప్రతీతి.

యాజులుగారు లోకం తెలిసిన మనిషి. బ్రాహ్మలకి, బ్రాహ్మణ్యానికీ రోజులుకావని గ్రహించి కొడుకులిద్దరినీ మామూలు చదువుల్లో పెట్టించారు. "జంధ్యాలు వడుక్కునే రోజులు వెళ్లిపోయాయి. చదువుకుని అఘోరించ"మని కొడుకులికి ముందే చెప్పేరాయన. పెద్దవాడు మందమతి కాకపోయినా, చదువుమీద కంటే సంపాదన మీద తాపత్రయం ఎక్కువ. మొత్తానికి కాలేజీ చదువు అయిందనిపించి తండ్రి మీద ఆధారపడ్డం మానేశాడు.

పార్థు అమాయకుడు అమ్మకూచి ("ఎలా బతుకుతాడే వీడు?") చిన్నప్పట్నించీ చదువుకు వ్యసనం. ఇంటర్లో చేరిందగ్గిర్నించీ ఇంజనీరవ్వాలని పట్టుక్కూచున్నాడు. ("అమ్మా, నిన్ను అమెరికా తీసుకెళ్తాలేవే. రోజూ కొబ్బరిపచ్చడి చేసిపెడుదువుగాని")

సోమయాజులుగారికి పార్థుని చూస్తే గర్వం. కొడుకుని ఇంజనీరవ్వకుండాచెయ్యడం బ్రహ్మతరం కాదని ఆయన నమ్మకం. ("వెధవ పరీక్షలు, దర్భ పుల్లుచ్చుగుని రాసిపారేస్తాడే వాడు") కానీ ఇప్పటికి రెండుసార్లు పెన్నుతో రాసినా సీటురాకపోవడంఆయనకు మింగుడు పడ్డం లేదు. మొదటిసారికష్టం కలిగినా తండ్రీ కొడుకులిద్దరూ త్వరలోనే సమాధానపడ్డారు. పార్థు అమ్మ ఒళ్లో ఆయన గోదావరి గట్టున. కానీ మూడోసారికూడాం రేంక్ రాకపోవడంతో ఆయనకి పూర్తిగా ఆశ చచ్చిపోయింది.వాడి జాతకం దివ్యంగా ఉంది.ఎందుకేనా మంచిదని మందపల్లి శనీశ్వరుడికి నూనె తాగించి వచ్చేరాయన. ఇంజనీరింగ్ మాత్రం శనీశ్వరుడి పరిధిలో లేదని తేలిపోయింది.... గోడమీద పాత గడియారం తీరిగ్గా నాలుగు కొట్టింది. అంటే రెండయిందన్నమాట. కళ్లజోడుమెల్లిగా ముక్కుచివరికీ, ఆయన నిద్రలోకీ జారేరు.

మెలకువొచ్చి కళ్లజోడు తీస్తుండగా గడియారం ఆరు కొట్టింది.నాలుగు. పార్థు సైకిలు బైట పెట్టుకుంటున్నాడు. ఎక్కడికని అడగలేదాయన.మొహంకడుక్కుని గ్లాసులో టీచప్పరిస్తూ మళ్లీ ఆలోచనలోపడ్డారు సోయిమయాజులుగారు. కొంగుతో వేడిగ్లాసు పట్టుకని గడప దగ్గిర కూచుంటూ అంది శారదమ్మ.

"తెలీకడుగుతాను. ఆ ఇంజనీరింగు తప్ప మరో చదువు లేదా? అందులో రాకపోతే అడుక్కుతింటారా? ఏవిటీ చోద్యం. మిరియం గింజలాటివాడు. ఇంకే చదువూ లేదా? వాడి మట్టుక వాడూ, మీ మట్టుకు మీరూ ఊహూ ఇద్దై పోతున్నారు"

"నీ మొహం. మీ బాబు ఎప్పుడేనా అగ్రహారం దాటిఏడిస్తేగా నీకు తెలియడానికి"

సాయంకాలం, సంచీ పుచ్చుకుని గోదావరి గట్టువేపు బయలుదేరారు సోమయాజులు గారు. మార్కండేయస్వామి గుళ్లోకి వెళ్ళి గోదారిగట్టు మీద కూచున్నారాయన. తకిలీ వడుకుతూ పక్కనే చేరేడు కృష్ణమూర్తి. బాగా పొద్దుపోయే వరకూ కృష్ణమూర్తి మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. యాజులుగారు ఒక్క మాట గూడ వినలేదు.

వారం గడిచేసరికి పార్థు కాస్త కోలుకున్నాడు. అతని తోటి స్నేహితులెవరికీ రాకపోవడం కొంత ఊరట కలిగించింది. యాజులు గారింక ఆ విషయం మళ్లీ ప్రస్తావించలేదు. శారదమ్మ గారెప్పుడో మర్చిపోయింది.

ఓరోజు మధ్యాహ్నం పంచాంగం, కాయితం, పెన్సిలూ తీసుకుని లెక్కలు ప్రారంభించారు యాజులుగారు. పక్కనే చిన్న బల్లమీద తెల్లకాయితం పుస్తకం తెరిచి

ఉంది. మరోసారి పుస్తకం తీసుకుని జాగ్రత్తగా చూశారాయన. మృగశిరా నక్షత్రం. జాతక లోపం ఏవీ కనిపించడం లేదు. కాయితం మీద రెండు తేదీలు, ముహూర్తం రాశారు. పుస్తకాలు కట్టకట్టి టేబిలు మీద పెట్టి వాలుకుర్చీలో మంచి నిద్ర తీశారు యాజులుగారు.

మరో వారం గడిచింది. యాజులుగారు మాట్లాడటం తగ్గించారనీ, రాత్రీ పగలూ దీర్ఘా లోచనలో ఉన్నారనీ శారదమ్మగారు పసిగట్టలేదు. ఆ రోజు రాత్రి భోజనాలయిం తరువాత భార్యతో అన్నారు.

"రేపు మంచి రోజు. పనిమీద ఊరెడుతున్నాను. వెంటనే వచ్చేస్తాను"

ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది.

"అదేవిటి? ఎల్లుండి ఏదో ఒప్పుకున్నట్టున్నారు"

"కృష్ణమూర్తి కప్పగించేను"

"ఇంతకీ ఎందుకుట?"

"ఒచ్చి చెప్తాను. ఇంకేం మాట్లాడకు"

"బావుంది"

ఆయన ముఖం పరకాయించి చూసిందామె. కోపంగానీ, విసుగ్గానీ కనిపించలేదు. అసలాయన అక్కడ ఉన్నట్టే లేదు వాలకం.

"మీ ఇష్టం. పోనీ దార్లో ఓసారి ముక్కామల్లో దిగుతారా? చెల్లెలికి సుస్తీగా ఉందంటున్నారు"

"దిగను"

తెల్లారుతుండగానే సంచీ తీసుకుని బయలుదేరారు యాజులుగారు. ఊరెళ్ళే సరికి పది దాటిపోయింది. భోజనంచేసి విశ్రమించి, సాయంకాలం పొలం బయలుదేరారు. దార్లో వెంకటయ్యకి కబురుచేసి కాలగట్టున మావిడిచెట్టు కింద కూచున్నారాయన. పొలంఅంతా ఖాళీగా ఉంది. దూరంగా గేదెమీద ఎక్కి మిగతాగెదెల్ని తోల్తున్నాడు పాలేరు కుర్రాడు. చీకటిపడుతుండగాతీరిగ్గా కర్రూపుకుంటూవచ్చేడువెంకటయ్య.

"ఎక్కడికి పోయావురా?"

"దగ్గొచ్చేత్తోందయ్యా. డాక్టుగారు బిల్లలిస్తానంటే ఎల్లేను. అలగెల్లేను. మీరొచ్చేరని కవురొచ్చింది."

"ఆయాసంగా ఉందా?"

"లేదు బావూ. దగ్గే"

కుశల ప్రశ్నలయిం తరువాత కాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు యాజులుగారు. ఎడంగా గొంతుకూర్చున్నాడు వెంకటయ్య. పొలాలమీద చీకటి దుప్పట్లు పరుచుకుంటున్నాయి. యాజులుగారికీ వెంకటయ్యకీ వయసు తేడా అట్టే లేదు. మూడు తరాల్నించీ వీరి పొలాలు చేస్తున్నారు వారు. అతనికీ అందొచ్చిన కొడుకోడున్నాడు. ఆడపిల్లలు ముగ్గురూ ఒదిలిపోయారు. ఒంటిమీద మాసిపోయిన తువాలు, చెవిలో చుట్టపీక. అతని నల్లటి ముఖంలో తెల్లటి గుబురు మీసాలూ, తెల్లటికనుబొమలూ మాత్రంస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. యాజులుగారు వాడివేపే చూస్తున్నారు. చీకటి పడ్డవే మంచిదయింది. గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారాయన.

"నీతో పని బడి వచ్చేన్రా"

"ఆయ"

మరోసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని మాట్టాడ్డం ప్రారంభించేరు సోమయాజులుగారు. ఆయన చెప్పదలుచుకున్నదంతా చెప్పడానికి అరగంట పట్టింది. మొదట వెంకటయ్య ఏదో అనబోయాడు. తరవాత మాట్లాడ్డం అతని వల్లగాలేదు. తలమీద గునపంతో బాదినట్టయింది. గొంతు తడారి పోయింది. వెంకటయ్య గుండె కట్టు తప్పించుకుని పరుగు తీసే గేదెలా ఉంది. ఆశ్చర్యంతోపాటు వాడికి వెర్రి భయం పట్టుకుంది. యాజులుగారు వాణ్ని మాట్లాడనివ్వలేదు.

"ఈ పాపం నాదిరా. నీకేవీ నష్టంలేదు. ఒక గంటపని. నువ్వు మాట్లాడ్డానికి వీలు లేదు.చెప్పినట్టు విను. ప్రస్తుతానికి ఇంకెవరితోనూ అనకు. లే"

వెంకటయ్య లేవలేకపోయాడు. కొన్ని శతాబ్దాల భయం వాణ్ణి ఒణికించేస్తోంది. మాట్లాడానికి నోరు రావడం లేదు. ఒకరి వెనుక ఒకరు పొలం గట్టుమీద ఊళ్ళోకి బయలుదేరేరు. ఆయన మనసు తేలికపడింది. వెంకటయ్యకి పీక వరకూ భూమిలో దిగబడ్డట్టయింది. ఇంటి దరిదాపులకి రాగానే యాజులుగారు వందరూపాయల కాయితం వెంకటయ్య చేతిలో పడేస్తూ అన్నారు.

"మర్చిపోకు. ఎనిమిది ఉదయం. ఏడో గంటకి అక్కడ ఉండాలి"

మాట్లాడ్డానికి మరోసారిప్రయత్నించాడు వెంకటయ్య. తల అడ్డంగా ఊపుతూ కళ్లనీళ్లు పెట్టుకున్నాడు. చటుక్కున యాజులుగారి కాళ్లమీద పడ్డాడు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం ఎప్పుడో రాజమండ్రి చేరుకున్నారు యాజులుగారు. కాళ్లూ మొహం కడుక్కుని వాలు కుర్చీలో వాలిపోయారు.

"భోంచేసి బయల్దేరారా!"

"లేదు. మీ చెల్లెలిగారింట్లో చేశాను"

"దిగనన్నారు? మందు పుచ్చుగుంటోందా?"

"ఆ"

"కాస్త చులాగ్గా ఉందా?"

"ఆ"

తరవాత ఆవిడ చెల్లెలి అనారోగ్యం గురించి మాట్లాడింది. ఆయన అప్పటికెప్పుడో కునుకు తీశాడు.

నాలుగు రోజులైంది. యాజులుగారు ఇంట్లో ఎవరితోనూ మాట్లాడ్డం మానేశారు. భార్య అడిగినా ముభావంగా సమాధానం చెప్పి ఊరుకుంటున్నారు. మర్నాడు ఎనిమిదోతారీకు అనగా ఆయన రాత్రి ఇంటికి ఆలస్యంగా వచ్చేరు. రిక్షాలో దిగి, లోపలికి రెండు మూటలతో సంబారాలు తీసుకొచ్చేరు.

'ఏవిటండీ ఇవి?"

"కావాల్లే"

రాత్రి పడుకోబోతుండగా భార్యనీ, కొడుకునీ పిలిచేరు సోమయాజులుగారు. కమల చాపమీద కామాలా పడుకుని నిద్రపోతోంది. యాజులుగారి తెల్ల ముఖం మీద చెమట పొర కప్పింది. సూటిగా కొడుకువేపు చూస్తూ అడిగేరాయన.

"పార్థా! నీకు నిజంగా ఇంజనీరింగు అవాలని ఉందా?"

అతని కేవనాలో తోచలేదు.

"నీకు ఈసారి సీటువచ్చి తీరుతుంది. గవర్నమెంటు దగ్గిర్నుంచి ఎల్లుండి కాయితం తెస్తాను. నేను చెప్పినట్టు చెయ్యి. ఉదయవే లేచి అమ్మచేత తలంటించుకో, కొత్త పంచతెచ్చేను కట్టుకో...."

"ఏవిటీ ఇదంతా? వారం నుంచి చూస్తున్నాను మీ వాలకం"

"మాట్లాడకుండా నే చెప్పేది వినండి. శతకోటి దరిద్రాలకి అనంతకోటి ఉపాయాలు..." అని మరో అరగంట మాట్లాడేరు యాజులుగారు. పార్థుకి తల గిరగిరా తిరిగింది. కళ్ళు బైర్లు కమ్మేయి. శారదమ్మగారు ఏడుపు ప్రారంభించింది. భర్త కాళ్లమీద పడింది. చలించలేదాయన.

"ఇదేం పాపకర్మం. ఎక్కడేనా ఉందా?"

"శాస్త్రాల్లో ఉంది"

మళ్లీ ఏడుపు ప్రారంభించిందామె.

"ఇంక చాలు. వాడికేవీ నష్టం లేదు. మనకేవీ నష్టం లేదు. అన్నీ ఆలోచించేను. నేనింకా బతికే వున్నాను. ఏడుపు ఆపు"

ఆ రాత్రి ఆమె నిద్రపోలేదు. కళ్లనీళ్లు ఆగలేదు. మధ్యరాత్రి లేచి యాజులుగార్ని లేపి, తెల్లారే లోగా గోదాట్లో దూకుతానందామె. నిద్రకళ్ళతో ఆమెనొకసారి చూసి, పక్కకితిరిగి పడుకున్నా రాయన.

మార్కండేయస్వామి గుడి ఎదురుగా ఉదయవే గట్టుమీద ఒణికిపోతూ నుంచున్నాడు వెంకటయ్య. సూర్యుడివేపు తిరిగి వెయ్యోసారి దణ్ణం పెట్టుకుని కొత్త ధోవతితో కళ్లు తుడుచుకున్నాడు. రోడ్డు మీద యాజులుగారు కనిపించారు. దగ్గరికి రాగానే మళ్లీ కాళ్లమీద పడ్డాడు వెంకటయ్య.

"చెప్పేగదా. నీకు మిగతా గొడవలతో సంబంధం లేదు. రా... ఇప్పటికిప్పుడే ఇంట్లో వుండాలి. నడు. మధ్యాన్నం బస్సుకి ఇంటికే పోదువుగాని"

యాజులుగారు ముందు నడుస్తుంటే అతి కష్టం మీద వెంకటయ్య అనుసరించాడు. దార్లో కళ్ళుఒత్తుకుంటూనే ఉన్నాడు.

పెరటి తలుపు తీశారు యాజులుగారు. చలేసినట్టయింది వెంకటయ్యకి. గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుని బాదంచెట్టు కిందికి వచ్చేడు. మరోక్షణంలో యాజులుగారి కుటుంబం వంటింటి గుమ్మంలోంచి వచ్చింది. శారదమ్మగార్ని చూడగానే వెంకటయ్యకి ఏడుపొచ్చింది. దణ్ణం పెట్టి ఏడుస్తూ నుంచున్నాడు.

ఆ ఉదయం ఏనిమిదీ నలభై ఆరు నిమిషాలకి మల్లిసాలపెద్ద అంజయ్య కొడుకు మల్లిసాల వెంకటయ్య. గుంటూరి సదాశివశాస్త్రిగారి రెండో కుమారుడైన గుంటూరి సోమయాజులుగారి రెండో కుమారుడు పార్థసారథిని, భారత ప్రభుత్వ చట్టానికి, శాస్త్రానికీ ఇబ్బంది లేకుండా – దత్తత స్వీకారం చేశాడు.

రచన సచిత్ర మాసపత్రిక

❖ ❖ ❖